

Sygn. akt II AKa 211/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Marzanna A. Piekarska – Drązek

Sędziowie: SA – Dorota Tyrała (spr.)

SO (del.) – Anna Kalbarczyk

Protokolant: sekr. sąd. Olaf Artymiuk

przy udziale Prokuratora Jacka Pergałowskiego oraz oskarżyciela posiłkowego (...) Sp. z o.o.

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2019 r.

sprawy:

Z. K.

syna K. i M. z d. Z.

urodz. (...) w K.

oskarżonego z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 24 stycznia 2019 r. sygn. akt XVIII K 93/18

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego Z. K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 4300 (cztery tysiące trzysta) złotych tytułem opłaty oraz obciąża go wydatkami za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	<i>II AKa 211/19</i>
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	<i>I</i>	

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

**Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 stycznia 2019 r.,
sygn. akt XVIII K 93/18**

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Lp.	Zarzut	
I.	<p>1) Obraza przepisów prawa karnego procesowego, mająca wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k.</p> <p>a) brak należytego rozważenia dowodu z pokwitowań odbioru gotówki przez oskarżonego Z. K. od B. G. (1), z których wynika jedynie jaką kwotę B. G. (1) przekazała oskarżonemu, a nie w związku z jakimi rozliczeniami, bądź umową;</p> <p>b) brak należytego rozważenia dowodu z dokumentu pokwitowania odbioru gotówki w kwocie 20.000 euro, który jedynie wskazuje, jaki ma zostać w przyszłości wypracowany zysk dla B. G. (1) ze wspólnego biznesu;</p> <p>c) uznanie za wiarygodne zeznania B. G. (1), w szczególności w zakresie okoliczności przekazania oskarżonemu środków pieniężnych, podczas gdy brak jest dowodów w sprawie potwierdzających</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

przedstawioną przez nią wersję wydarzeń;

d) odmowę wiarygodności wyjaśnień oskarżonego w zakresie w jakim twierdził on, jakie stosunki łączyły go z B. G. (1) i na jaki cel otrzymywał od niej pieniądze;

e) pominięcie zeznań świadka B., które Sąd uznał w całości za wiarygodne, odnoszących się do podejmowania przez oskarżonego rzeczywistych czynności mających na celu zorganizowanie planowanej z B. G. (1) działalności, w tym przede wszystkim prowadzenie przez świadka rozmów z przyszłymi kontrahentami, a z drugiej strony nadmiernej mocy dowodowej stwierdzeniu, że świadek musiał założyć konto e-mail oskarżonemu, ponieważ nie umiał on sam tego zrobić, co wynikało jedynie z nieznajomości języka niemieckiego, a nie z braku umiejętności obsługi komputera;

f) pominięcie zeznań świadka P. S., z których wynika, że jednym z głównych powodów nie odniesienia sukcesu przez działalność wspólnie planowaną przez oskarżonego z B. G. (1) były wysyłane przez nią sms-y i telefony do przyszłych kontrahentów szkalujące oskarżonego;

g) całkowite pominięcie przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy okoliczności, które miały bezpośredni wpływ na fiasko organizowanego przez oskarżonego biznesu, a w szczególności zachowania B. G. (1) polegającego na wysyłaniu do przyszłych kontrahentów szkalujących oskarżonego wiadomości sms;

	<p>h) oparcie się przez Sąd przy wyrokowaniu jedynie na zeznaniach świadków obciążających oskarżonego i pominięciu spójnych oraz wiarygodnych wyjaśnień oskarżonego i świadków W. K., P. S. oraz T. K., których prawidłowe uwzględnienie skutkować powinno uznaniem oskarżonego za niewinnego;</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>I. obrońca zarzucając obrazę art. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz 410 k.p.k. w tym zakresie nie podaje jakiegokolwiek merytorycznej argumentacji, stąd jest ona w tym zakresie jest jedynie polemiką z ustaleniami sądu. obrońca zarzucając obrazę art. 4 k.p.k. pomija, że podstawą czynienia zarzutu w oparciu o art. 438 pkt 2 k.p.k. nie może być art. 4 k.p.k., bowiem jest on dyrektywą o charakterze ogólnym (vide przykładowo: Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2019 r., II KK 224/19). Skuteczne zarzucenie obrazy art. 7 k.p.k. co do oceny dowodów musi wykazać, że nie uwzględniła ona zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Argumenty obrońcy nie wykazały także, by podstawą orzeczenia nie był całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej (art. 410 k.p.k.).</p> <p>II. I tak odnośnie argumentacji przedstawionej przez obrońcę w punktach :</p> <p>a. wbrew twierdzeniom obrońcy Sąd I instancji odniósł się do pokwitowań, w tym</p>		

pokwitowania przez oskarżonego odbioru kwoty 20.000 euro pochodzących z prywatnych pieniędzy pokrzywdzonej B. G. – vide uzasadnienie k. 4-5 uzasadnienia. Argumentacja obrońcy kwestionująca prawidłowość poczynionych ustaleń w oparciu o zeznania B. G. oraz dokument w postaci pokwitowania odbioru tejże gotówki przez oskarżonego – lansuje tezę wynikającą z wyjaśnień oskarżonego, który nie kwestionując faktu własnoręcznego podpisania dokumentu wskazywał, że gotówki nie odebrał, a dokument miał być jedynie „gwarancją” przyszłego dochodu B. G.. Argumenty obrońcy są jedynie polemiką z prawidłowymi ocenami tejże kwestii przez Sąd I instancji – Sąd skonfrontował zeznania B. G. z pozostałym materiałem dowodowym i ocenił, że są one rzetelne, konsekwentne i spójne, a także znajdują oparcie w składanych przez nią dokumentach (vide k. 13-17). Tym samym podważenie tejże oceny przy przedstawionej przez obrońcę argumentacji nie może być skuteczne;

b. j.w.

c. wbrew twierdzeniom obrońcy potwierdzeniem zeznań B. G. co do przekazywania środków pieniężnych oskarżonemu są przede wszystkim pokwitowania oraz kopie przelewów bankowych – a zatem brak jest racjonalnych podstaw do podważenia zeznań B. G. w zakresie podawanych przez nią okoliczności przekazywania tychże środków. Argumenty obrońcy mają charakter wyłącznie polemiczny, bowiem nie wykazały w sposób skuteczny zasad oceny dowodów określonej w art. 7 k.p.k.

d. brak jest podstaw do uznania, że ocena wyjaśnień oskarżonego Z. K. była dokonana niezgodnie z faktami, wiedzą, logiką i doświadczeniem życiowym. To, że Sąd I instancji nie nadał temu dowodowi waloru wiarygodności odnośnie przebiegu inkryminowanego zdarzenia – w tym co do tego jakie stosunki łączyły go z pokrzywdzoną - nie przesądza automatycznie o naruszeniu zasady określonej w art. 7 k.p.k.

e. wbrew twierdzeniom obrońcy Sąd I instancji nie pominął dowodu z zeznań świadka J. B. (1); Sąd dokonał oceny tego dowodu – niemniej z powyższą oceną nie zgadza się obrońca. Okoliczności wynikające z zeznań świadka J. B., że „prowadził jako prokurent rozmowy z 2-3 osobami, ” „była wymiana korespondencji” (zeznania z rozprawy k. 792) nie przesądzają wszak o prowadzeniu rzeczywistej działalności przez spółkę założoną w Niemczech przez oskarżonego. Obrońca w swych wywodach pomija, że świadek J. B. choć doradzał istotnie oskarżonemu jaki rodzaj działalności gospodarczej zarejestrować w Niemczech, wyszukał notariusza do sporządzenia aktu założenia spółki oraz zgodził się na bycie jej prokurentem a nawet otrzymał za swoje działania wynagrodzenie – to nie podejmował żadnych działań jako prokurent, nie wie czy jest nim nadal, nie ma także wiedzy czy były zawarte przez spółkę (...) jakiegokolwiek kontrakty w okresie, gdy miał z nim kontakt. Zeznania świadka J. B. nie stanowią dowodu na to - jak chciałby obrońca - że wszystkie przekazywane oskarżonemu środki przez B. G. były przeznaczone na zakładaną spółkę, jej rozwój

i wydatkowane zgodnie z wolą i wiedzą B. G. (1). Obrońca pomija, że z zeznań świadka J. B. wynika, iż - wbrew temu co wyjaśnił oskarżony - w zakresie wydatkowanych środków „koszty początkowe założenia firmy to ok. 2.000 – 2500 euro” (vide k. 792). Brak jest zatem podstaw do tego, by uznać, że Sąd I instancji popadł w sprzeczność uznając powyższe zeznania za w pełni wiarygodne a równocześnie ocena, że działania oskarżonego nie świadczą o rzeczywistej działalności spółki.

f. Sąd meriti nie pominął zeznań świadka P. S.. Wskazał, że świadek zeznał iż od B. G. otrzymywała sms-y i odbył z nią jedną rozmowę telefoniczną w 2013 r. Odniósł się do oceny świadka, że działania B. G. spowodowały załamanie się interesu związanego z dostawami artykułów spożywczych, organizacji turnusów leczniczych i medycyny estetycznej (vide uzasadnienie k. 19) W świetle poczynionych przez Sąd meriti ustaleń nie budzi zastrzeżeń subsumcja, że o ile co do okoliczności z którymi świadek bezpośrednio się zetknął brak jest podstaw do odmówienia mu wiary – to przekonanie o przyczynach załamania się interesów oskarżonego w wyniku aktywności pokrzywdzonej należy uznać za pogląd subiektywny, bo nie znał on wszystkich okoliczności sprawy. (vide uzasadnienie k.19-20)

g. zarzut polemiczny. Sąd odniósł się do twierdzeń oskarżonego, że przyczynami fiaska transakcji cukrowej była wyłącznie śmierć K. C. i zachowania pokrzywdzonej, która „odstraszała potencjalnych klientów” (vide uzasadnienie k. 13) Tym samym argumentacja obrońcy oskarżonego, że Sąd meriti

pomiął powyższe okoliczności jest chybiona. Wbrew twierdzeniom obrońcy ustalenia faktyczne oparte są o analizę całokształtu materiału dowodowego, którego ocena nie razi dowolnością.

h. brak jest podstaw do uznania za skuteczny zarzutu, że Sąd oparł się przy wyrokowaniu jedynie na dowodach obciążających oskarżonego. Obrońca w tym zakresie nie podaje jakiegokolwiek merytorycznej argumentacji. Sąd meriti nie pominął ani wyjaśnień oskarżonego, ani zeznań świadków W. K., P. S., czy T. K. – uzasadnienie wyroku zawiera ocenę tychże dowodów, a skarżący obrońca nie wykazał by była ona dowolna.

Dodatkowo zauważenia wymaga:

Obrońca nie sformułował w petitum zarzutu obrazy art. 5§2 k.p.k. podnosząc dopiero w uzasadnieniu, że „wskazane w niniejszej apelacji naruszenia dyskwalifikują wydane przez Sąd I instancji w przedmiotowej sprawie orzeczenie. Poza tym, że Sąd I instancji niejednokrotnie przy wyrokowaniu naruszył zasadę in dubio pro reo, Sąd ten również orzekając w sprawie przekroczył granice swobodnej oceny dowodów, nadając w sposób nieuzasadniony nadmierną moc dowodom wskazanym w petitum apelacji” (str.8 apelacji). Przypomnieć zatem należy, że jednolicie na ten temat zajmuje stanowisko i doktryna i orzecznictwo sądowe. „Przesłanką postąpienia zgodnie z wymogiem wynikającym z art. 5 § 2 k.p.k. jest ustalenie, że w sprawie zachodzą "niedające się usunąć wątpliwości". O takich wątpliwościach można mówić dopiero po dokonaniu przez Sąd analizy całokształtu

materiału dowodowego w sposób zgodny z wymogami art. 7 k.p.k.” (tak przykładowo: Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2019 r., V KK 239/18). Wątpliwości o jakich mowa w art. 5§2 k.p.k. dotyczą wyłącznie Sądu, który gdyby je powziął, a nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego ewidentnie naruszyłby zasadę in dubio pro reo. Taka sytuacja w przedmiotowej sprawie nie zaistniała, też nie jest wystarczające, że wątpliwości zgłasza na gruncie tego przepisu obrońca.

Lp.	Zarzut	
I. I	2. Obraza przepisów prawa karnego procesowego, mająca wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art.424§1 k.p.k. poprzez nieprawidłowe sporządzenie uzasadnienia wyroku i wskazanie w sposób lakoniczny i niewyczerpujący, jaki fakty Sąd uznał za udowodnione, na jakich oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Obrońca nie wykazał, aby kontestowane przez niego uzasadnienie i wskazywana obraza art. 424 k.p.k. miały wpływ na treść wyroku, a jedynie wówczas możliwe jest formułowanie zarzutu opartego na podstawie z art. 438 pkt 2 k.p.k. Uzasadnienie jest sporządzane po wydaniu wyroku – nie sposób zatem przyjąć, by czynność następcza – uzasadnienie		

– mogła wpływać na to, co zostało orzeczone wcześniej – wyrok. Tym samym już tylko z tego powodu zarzut nie może być skuteczny. Wskazać przy tym należy, że kontrola odwoławcza dokonywana przez sąd drugiej instancji wykazała, że Sąd I instancji wskazał jakie fakty uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlatego nie uznał dowodów przeciwnych – w tym wyczerpująco uzasadnił dlaczego wyjaśnieniom oskarżonego nie sposób dać w pełni wiary, wskazał na wiarygodne dowody, z którymi wyjaśnienia oskarżonego są sprzeczne, podkreślił ich nielogiczność i ocenił je jako przyjętą linię obrony. Sąd wyjaśnił także podstawę prawną wyroku oraz rozstrzygnięcie o karze. Wbrew twierdzeniom obrońcy pozwala nie jest ono odtworzenie toku rozumowania Sądu.

Lp.	Zarzut	
II.	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść, polegający na błędnym przyjęciu, że:</p> <ol style="list-style-type: none"> oskarżony wprowadził w błąd B. G. (1) co do realności funkcjonowania firmy (...), zdolności oskarżonego co do samodzielnego przeprowadzenia niezbędnych transakcji i kosztów funkcjonowania firmy, jak również co do właściwości i warunków osobistych oskarżonego, podczas gdy B. G. (1) zapraszała oskarżonego na różnego rodzaju kolacje i wyjazdy, które dobrowolnie opłacała, utrzymywała cały czas kontakt z oskarżonym i na każdym 	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

etapie organizowania przez niego planowanego z nią wspólnie biznesu była informowana o jego przebiegu, a zatem nie sposób uznać, że została wprowadzona w jakikolwiek błąd;

2. oskarżony samodzielnie miał przeprowadzić transakcje związane z niemiecką spółką, podczas gdy nie posługiwał się on językiem niemieckim, o czym B. G. (1) wiedziała, dlatego też niezbędna była mu pomoc świadka J. B. (1) w podejmowanych działaniach w Niemczech oraz rozmowach z kontrahentami;

3. B. G. (1) przekazała oskarżonemu pieniądze w kwocie 60.100 euro, podczas gdy przekazała jedynie 41.000 euro, które oskarżony wydatkował na rozwój firmy, zgodnie z poczynionymi pomiędzy stronami ustaleniami;

4. B. G. (1) łączyła z oskarżonym Z. K. jedynie umowa pożyczki, podczas gdy z okoliczności sprawy jednoznacznie wynika, że zakładali oni wspólny biznes;

5. B. G. (1) jako osoba prowadząca firmę i znająca się na biznesie nie zdawała sobie sprawy z ryzyka, jakie wiąże się z otwarciem i prowadzeniem biznesu;

6. oskarżony Z. K. popełnił zarzucany mu czyn, podczas gdy prawidłowa analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego z zastosowaniem reguł postępowania określonych w art. 7 k.p.k., przy szczególnym uwzględnieniu faktu, że zeznania B. G. (1) w obliczu straty gotówki związanej z fiaskiem planowanego z oskarżonym biznes, nie są w pełni obiektywne, a jedynie nacechowane chęcią zemsty

	i ukarania oskarżonego, nie dają podstaw do skazania oskarżonego;	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Wobec uznania podniesionych przez obrońcę zarzutów obrazy przepisów postępowania za niezasadne, za oczywiste bezprzedmiotowy należy uznać wynikający z nich zarzut błędu w ustaleniach faktycznych; ustalenia faktyczne, w tym te dotyczące przypisania oskarżonemu czynu są prawidłowe, o czym była mowa powyżej.		
Lp.	Zarzut	
III.	Rażąca niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonego bezwzględnej kary pozbawienia wolności na podstawie błędnie określonej przez Sąd negatywnej prognozie wobec oskarżonego i przyjęcie, że nie będzie on przestrzegał porządku prawnego i że konieczna jest jego resocjalizacja w warunkach zakładu karnego, w sytuacji gdy uwzględnienie występujących w sprawie okoliczności, takich jak: postawa oskarżonego, wcześniejsza niekaralność oraz okoliczności popełnienia zarzucanego mu czynu, a w szczególności istnienie ryzyka w biznesie związanego z utratą zainwestowanych środków, powinny skutkować odstąpieniem od stosowania kary grzywny i warunkowym zawieszeniem wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Sąd meriti orzekając o karze kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 k.k. Wskazał okoliczności obciążające oraz łagodzące (do których zaliczył niekaralność oskarżonego). Wypowiedział się także z jakich względów nie zastosował instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności – oskarżony prowadzi niestabilny tryb życia, często zmienia miejsce pobytu, utrzymuje się z pomocy brata, nie czyni starań o naprawienie szkody, był poszukiwany listem gończym. Orzeczona przez Sąd meriti grzywna na podstawie art. 33§2 i 3 k.k. jest realną dolegliwością – ilość stawek uwzględnia stopień bezprawia, zaś wysokość stawki dziennej uwzględnia sytuację majątkową oskarżonego – przy czym dostrzegając, iż tak sytuacja majątkowa, jak i zdrowotna oskarżonego jest zła, to nie ma przeszkód, by oskarżony podjął pracę i czynił starania w celu zdobycia środków na spłacenie należności.</p> <p>Obrońca kwestionując wymiar kary niekaralność oskarżonego oraz odniósł się do częstych zmian miejsca pobytu oskarżonego tłumacząc tym przyczyny poszukiwania go listem gończym. Równocześnie argumentował, iż jest on osobą schorowaną, w podeszłym wieku, bezrobotną i nieposiadającą żadnego majątku.</p> <p>W ocenie Sądu Apelacyjnego orzeczona kara pozbawienia wolności – bliska dolnemu progowi</p>	

przewidzianemu za przypisany w wyroku występki nie cechuje się surowością; brak dostatecznych podstaw, by uznać, że jest ona rażąco niewspółmierna do całokształtu okoliczności, którymi przy wymiarze kary winien kierować się sąd meriti. Podobnie orzeczona kara grzywny – w wymiarze 200 stawek dziennych nie razi surowością. Co do wysokości ustalonej stawki dziennej – z zasady winna ona odpowiadać potencjałowi ekonomicznemu oskarżonego – a zatem to nie okoliczność, iż oskarżony aktualnie nie pracuje i nie ma majątku ma zasadnicze znaczenie, ale czy i jakie ma możliwości zarobkowania. W realiach niniejszej sprawy trudno uznać, by oskarżony był osobą w podeszłym wieku (ur. (...)); jest z zawodu dziennikarzem, nie ma nikogo na utrzymaniu; ustalenie zatem wysokości stawki dziennej na poziomie 100 zł (czyli w dolnym progu), w ocenie Sądu odwoławczego, stanowi niewątpliwie realną dolegliwość fiskalną, która jest jednak ustalona prawidłowo i zgodnie z regułami określonymi w art. 33 §3 k.k. „Wykładnikiem surowości kary grzywny jest ilość, a nie wysokość stawek dziennych tej kary. Określenie przez sąd wysokości stawki dziennej grzywny nie jest zatem czynnością mającą na celu realizowanie bezpośrednio funkcji penalnej, lecz zmierza do ustalenia realnej dolegliwości fiskalnej tej kary dla indywidualnego sprawcy, zgodnie z dyrektywami zawartymi w art. 33 § 3 k.k.” (vide Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2015 r., V KK 407/14)

Dodatkowo zauważyć należy że:

Obrońca oskarżonego nie sformułował w petitum apelacji

<p>żadnego zarzutu skierowanego przeciwko rozstrzygnięciu z pkt 2 skarżonego wyroku, odnoszącego się do orzeczonego wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody – dopiero w uzasadnieniu apelacji kontestował powyższe rozstrzygnięcie. Nie może być powyższe skuteczne z uwagi na treść art. 433§1 k.p.k. i art. 427 k.p.k. wyznaczających granice kontroli odwoławczej, tj. w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>I. o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego</p> <p>II. o zmianę wyroku poprzez złagodzenie orzeczonych kar w ten sposób, że uchylenie kary grzywny oraz na podstawie art. 4 k.k. w zw. z art. 69§1 i 2 k.k. oraz art. 70§1 pkt 1 k.k. warunkowe zawieszenie orzeczonej kary 2 lat pozbawienia wolności na okres próby w wymiarze 5 lat.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek o uniewinnienie oskarżonego, a także alternatywny o zmianę wyroku – bezzasadny wobec bezpodstawności zarzutów apelacji</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>Brak</p>

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>Utrzymano w mocy zaskarżony wyrok</u>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Rozstrzygnięcie Sądu w całości jest prawidłowe, zarzuty apelacji niezasadne, brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Nie dotyczy	
Zwięźle o powodach zmiany	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>	
1.1.	<i>Nie dotyczy</i> # art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięzłe o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<i>Nie dotyczy</i>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Brak	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Zasądzono od oskarżonego Z. K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 4300 (cztery tysiące trzysta) złotych tytułem opłaty oraz obciążono go wydatkami za postępowanie odwoławcze – na podstawie art. 634 k.p.k. i art. 636§1 k.p.k.

7. PODPIS

Dorota Tyrała Marzanna A. Piekarska Drażek Anna Kalbarczyk

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkty 1-5 wyroku		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie		

	kwalfikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmiana